
Francé Vodnik / Sveta maša

ki edina bediš
nad drobno zibko mojega srca,
od vseh zapuščenega. *Jejmo, jejmo!*

Francé Vodnik / Sveta maša

Med množico vernih sem klečal
v svetem somraku hiše božje
kot izobčenec.

Ko je duhovnik pred oltarjem
k darovanju
dvignil kruh in kelih,
sveto Rešnje Telo, sveto Rešnjo Kri, —
se je v nemi grozi razklalo moje srcé.

In sem zavpil
s silnim glasom, da je odmevalo
od obokov cerkve mojega srca:

Jaz
verujem, verujem,
verujem!

Jezus sam	da bi me zatel,
je nad menoj	to drobno, plaho ptičko,
v ljubezni roke razprostrl:	ki je hotela ubežati mu —
	moje srce.

Sklonil se je tik do mojega srca
in je šepetal:
«Kod si blodil, blodil, otrokec moj
(še v blodnjah sem bil jaz s teboj),
ali boš zdaj za zmeraj moj,
jaz sem te ljubil od vekomaj...»

Jaz pa sem le zaihtel v sebi
kot majhno dete
in bilo mi je tako dobro.

Bilo mi je neskončno dobro vedeti:
vsi verni so tako svetli,
med njimi ne tujcev ne zoprnikov ni,
samo bratje in sestre —
nad njimi Jezusova dlan blesti.

Lipe, lipe misli - a jeter, mi